

Sygn. akt V CSK 679/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Gminy P.

przeciwko P. w P. Sp. z o.o. w P.

o uchylenie uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 482/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 20 stycznia 2014 r., którym uchylona została uchwała nr [...] Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej z dnia 25 września 2013 r. o odwołaniu ze składu rady nadzorczej przedstawiciela powódki.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi połączyła z naruszeniem przez niewłaściwe zastosowanie art. 249 § 1 k.s.h. i przyjęcie, że jest ona sprzeczna z § 17 ust. 3 umowy spółki oraz dobrymi obyczajami, ma na celu pokrzywdzenie wspólnika oraz z błędną wykładnią art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 2 k.s.h. i § 17 ust. 3 umowy spółki. Ponadto nie doszło do zastosowania art. 6 k.c. i zasady bezstronności wyrażonej w art. 45 ust. 1 Konstytucji. Stwierdził, że podjęta uchwała nie jest sprzeczna z umową spółki ani dobrymi obyczajami i nie miała na celu pokrzywdzenia wspólnika. Podkreślił, że umowa spółki nie zawiera ograniczeń w kwestii odwoływania członków rady nadzorczej, powódka nie skonkretyzowała jakie dobre obyczaje zostały naruszone, a dokonał tego dopiero Sąd pierwszej i drugiej instancji, pozwana miała możliwość i prawo wskazania innego kandydata do rady nadzorczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć zapewnieniu rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek pozwanej, obejmujący powtórzenie argumentów zawartych w zarzutach skargi. Analiza wniosku i motywacji objętej jego uzasadnieniem na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz wykładni i zastosowania prawa przyjęte w zaskarżonym wyroku, nie zezwala na ocenę, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹² § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ odpowiedź na skargę kasacyjną została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 k.p.c.